

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4. Bf.260/2018/10. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. év január hó 29. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt az I. r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2018. szeptember 7. napján kihirdetett 31.B.878/2018/12. számú ítéletét a II. r. és a III. r. vádlott tekintetében megváltoztatja.

Mindkét vádlott szabadságvesztés büntetését 5 (öt) – 5 (öt) év időtartamra felfüggeszti, közügyektől eltiltás mellékbüntetésüket mellőzi.

A feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés a büntetés végrehajtásának elrendelése esetére vonatkozik.

Mindhárom vádlott magyar állampolgár.

Személyazonosító okmányuk száma az I. r. vádlottnál ..., a II. r. vádlottnál ..., a III. r. vádlottnál ...

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r., a II. r. és a III. r. vádlott tekintetében helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2018. év szeptember hó 7. napján kihirdetett 31.B.878/2018/12. számú ítéletével az I. rendű vádlottat kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulata, (3) bekezdés] miatt 3 év 10 hónap szabadságvesztésre, valamint 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg. Határozott a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, valamint az előzetes letartóztatásban, letartóztatásban, illetve bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról. Az I. rendű vádlottal szemben 1.557.000 Ft vagyonekobzást rendelt el.

A II. rendű vádlottat kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulata] miatt 2 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani, kimondta, hogy a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon lehetséges a feltételes szabadságra bocsátás. A II. rendű vádlottal szemben a tőle lefoglalt 70.000 forintra, ezen túlmenően további 5.747.000 forintra vagyonekobzást rendelt el.

A III. rendű vádlottat kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulata] miatt 1 év 10 hónap szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést

börtönben rendelte végrehajtani, előírta, hogy a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon lehetséges a feltételes szabadságra bocsátás. Vele szemben a tőle lefoglalt 100.000 forint, valamint további 5.900.000 forint összegre vagyonelkobzást rendelt el.

Határozott a bűnjelekről, illetve kötelezte a vádlottakat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész mindhárom vádlott terhére súlyosítás érdekében jelentett be fellebbezést; a II. rendű, a III. rendű vádlottak és védőik enyhítés érdekében éltek jogorvoslati kérelemmel. az I. rendű vádlott és védője a jogorvoslat lehetőségével nem élt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.658/2018/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Az átiratban kifejtettek szerint a törvényszék az eljárást a Be. rendelkezéseinek megfelelően folytatta le. A fellebbviteli főügyészség nézete szerint a törvényszék alappal jutott arra a következtetésre, hogy a terheltek bűncselekményt beismerő vallomásai a Be. 504. § (2) és (3) bekezdésében írtak alapján elfogadhatóak. Kifejtette azt az álláspontját, hogy a pontosított váddal egyező tényállás megalapozottsága a Be. 591. § (2) bekezdésének a) pontja alapján nem vizsgálható. Okszerűnek tartotta a vádlottak bűnösségére levont következtetést, és törvényesnek a cselekmények minősítését.

Hangsúlyozta, hogy a szóban forgó ítélet elleni fellebbezés folytán kizárt a bűnösség megállapítása, a váddal egyező tényállásra és minősítésre az elsőfokú ítélet felülbírálata pedig nem terjedhet ki. Véleménye szerint a büntetés kiszabása során a törvényszék figyelemmel volt az ítélet belső arányaira, a terhelteknek az elkövetésben betöltött szerepére, a súlyosító és enyhítő körülményekre, azonban az enyhítő tényezőknek eltúlzott jelentőséget tulajdonított. Álláspontja szerint nem kapott kellő hangsúlyt a hosszabb idő időn keresztül folytatott kábítószer értékesítő tevékenység. Erre, továbbá az ügyészi fellebbezés indoklásában kifejtett körülményekre figyelemmel indokoltnak tartotta a vádlottakkal szemben súlyosabb büntetés alkalmazását. A III. rendű vádlott védőjének a vagyonelkobzással kapcsolatos védekezését ellentétesnek találta az 1/2008. BJE iránymutatásainak. A II. rendű, valamint a III. rendű vádlott esetében utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát a Be. 565. § (2) bekezdését megsértve határozta meg, mivel az előkészítő ülésen elfogadott beismerő vallomás esetében az indítványban meghatározott mértékhez, a 3-3 év közügyektől eltiltáshoz képest nem alkalmazható hátrányosabb büntetés. Indokoltnak tartotta az I. rendű vádlott esetében a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának fegyházban történő meghatározását. Összefoglalóan kérte az I. rendű, II. rendű, valamint a III. rendű vádlott tekintetében súlyosabb szabadságvesztés büntetés kiszabását, az I. rendű vádlott esetében fegyház fokozat megállapítását és a mellékbüntetés tartamának felemelését, a II-III. r. vádlottal szemben a közügyektől eltiltás tartamának csökkentését, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

Az I. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen aláhúzta, hogy a vizsgált ügyben a bűnösség nem volt kérdéses, hangsúly a bünteteskiszabáson volt. A szóban forgó ügyben nem a bűnösség foka, hanem a társadalomra veszélyesség, a beismerő vallomás, valamint a tárgyalásról lemondás okán a munkateher csökkentése értékelendő. Kiemelte a büntetés funkciójaként a társadalom védelme mellett az elkövető megjavításának szükségességét. Kifejtette azt a nézetét, hogy a bírói szabadság körében a büntetés kiszabása továbbra is a bíróság jogkörébe tartozó feladat, melynek során a körülmények szabadon értékelhetőek. Az első fokon kiszabott büntetést nem tekintette aránytalannak, vagy eltúlzottan enyhének. Aláhúzta, hogy a fiatal felnőtt éve elején járó, első ízben a törvénnyel összeütközésbe kerülő elkövetőről van szó. Fontos körülmények tartotta, hogy a kábítószer mennyisége a jelentős mennyiség alsó határhoz közeli, ami lényeges enyhítő

körülményként értékelendő. Ezzel összefüggésben felidézte az enyhítő szakasz alkalmazását lehetővé tévő bírói gyakorlatot. Ezen túlmenően kiemelte védence kezdetektől fogva részletes tényfeltáró, bűnösséget beismerő vallomását, mellyel a hatóságok munkáját megkönnyítette, meggyorsította, amit szintén enyhítő körülményként ajánlott figyelembe venni. Ezzel szemben kérte figyelmen kívül hagyni az ügyész súlyosító körülményként felhozott, hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottságára való hivatkozását, mivel a statisztikai adatok éppen ennek az ellenkezőjét igazolták. Az enyhébb végrehajtási fokozattal kapcsolatban nézete szerint a Btk. – az ügyészi fellebbezéssel szemben – nem kíván meg különös méltánylást érdemlő körülményeket, ugyanazok a körülmények vehetők figyelembe, mint a büntetés kiszabása során. A közügyektől eltiltást is arányos mértékűnek tartotta. A kifejtettek alapján kérte az elsőfokú bíróság ítéletének védence vonatkozásában történő helybenhagyását.

A II. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen az enyhítés iránt bejelentett fellebbezését fenntartotta. Figyelemmel a Be. 581. § (1) bekezdésére a tényállást, valamint a cselekmény minősítését nem vitatta. Helyesnek tartotta védence beismerő nyilatkozatának végzéssel történő elfogadását. A bűnösségi körülmények helytállóságát nem vitatta, azonban a szabadságvesztés büntetés mértékének meghatározását tévesnek ítélte. Kiemelte védence kedvező személyi körülményeit (megfelelő munkahely, jövedelem), büntetlen előéletét, egyéb büntetőeljárás hiányát. Fontos körülménynek tekintette védencének a nyomozás kezdeti szakaszától fenntartott, a nyomozó hatóság munkáját könnyítő beismerő vallomását. Véleménye szerint az ilyen bűnösséget is átfogó beismerő vallomás nyomatékos enyhítő körülményként értékelendő, mivel ezzel vált elkerülhetővé az esetlegesen évekig húzódó büntetőeljárás. A megjelölt enyhítő körülmények miatt a kifogástalan életet élő fiatal felnőtt vádlottal szemben a végrehajtandó szabadságvesztés büntetést eltúlzott, ezért a büntetés enyhítését kérte.

A III. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen bejelentett fellebbezésének fő irányát, a kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztését változatlanul fenntartotta. Ezen túlmenően végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabása esetén a büntetés fele részének letöltése után történő feltételes szabadságra bocsátás alkalmazását, a 6.000.000 Ft összegű vagyonekbeosztás mértékének 1.200.000 Ft-ra történő mérséklését, a súlyosításra irányuló ügyészi indítvány elutasítását kérte.

1. Az ítéleti tényállással kapcsolatban azt hangsúlyozta, hogy a kábítószer mennyisége kizárólag védence előadásán alapult, ugyanúgy mint az értékesítés időtartama is. Aláhúzta védencének a teljes eljárás során tanúsított maximális együttműködő magatartását, melynek hiányában védence társai jó eséllyel a hatóság látókörén kívül maradtak volna. Felhívta a figyelmet arra, hogy védencének az önmagára nézve tett terhelő vallomása nélkül a 2400 g kábítószer tekintetében nem lehetett volna a felelősségét megállapítani. Utalt továbbá védence különböző vallomásai közötti másfélszeres mennyiségbeli eltérésre, illetve a mennyiségekben rejlő nagyfokú bizonytalanságra. Kritikával illette az előkészítő ülés kedvező, motiváló intézményét annak komoly hibái miatt figyelemmel arra, hogy az előkészítő ülésen előadott beismerés kizárólag a vádirattal teljes mértékben egyező lehet. Erre a körülményre vezette vissza a védence által korábban eladott kábítószer-mennyiségek leszorításának elmaradását.

2. Helytelenítette az elsőfokú ítélet indokolását azért, mivel a hosszabb elkövetési idő, valamint a cselekmény fokozott társadalomra veszélyessége miatt nem látott lehetőséget a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére. Kérdésként vetette fel, vajon kimeríti-e a bizonytalansági tényezők mellett megállapított egy éven keresztül való elkövetés a hosszabb elkövetési időt. A társadalomra veszélyességgel kapcsolatban kifejtette, hogy a védencénél talált 17,03 gramm, valamint az értékesített 2400 g mennyiség totál THC tartalmát is kiszámítva (4,8 gramm totál THC) az összesített 21,83 g totál THC hatóanyagot tartalmazó kábítószer mennyiség jelentősnek nem

tekinthető. Ez a mennyiség a csekély mennyiség felső határának 364%-a volt, melynek tárgyi súlyát, ekként társadalomra veszélyességét nem találta fokozottnak, mivel ez a mennyisége a 100% és a 2000% közötti számegyenesen a sáv alján, 14,9 százaléknál található. Ezekre a körülményekre figyelemmel lehetőséget látott a védencével szemben kiszabott büntetés próbaidőre történő felfüggesztésére.

A büntetés mértékével összefüggésben azt emelte ki, hogy védenca fiatal kora, illetve a II. rendű terhelthez képest rövidebb ideig tartó cselekvősége ellenére a védencével szemben kiszabott szabadságvesztés mértéke a II. rendű vádlottal szemben alkalmazott büntetéshez közelít. Erre figyelemmel lehetőséget látott az első fokon kiszabott szabadságvesztés mértékének további mérséklésére is.

Indítványt tett az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezésének elutasítására, mivel a hasonló bűncselekmények elszaporodottságára nézve statisztikai adatok nem állnak rendelkezésre. Hivatkozott arra, hogy az ügy, illetve védenca szerepe a médiában nagyobb nyilvánosságot nem kapott, így vitatható bármely joghátrány alkalmazásának tényleges hatása a generális prevenció tekintetében. Vitatta az ügyészségnek az elkövetés több éves tartamára, illetve a hosszabb időre vonatkozó hivatkozásának megalapozottságát.

Ezen túlmenően utalt a belső arányosság, a terheltek közötti megfelelő differenciálás szükségességére, védenca elkövetéskori rendkívül fiatal felnőtt korára, szülei válása miatti nehéz élethelyzetére, megbánó, tényleges felelősségét maximálisan elismerő nyilatkozatára, továbbá arra, hogy védenca jelentős szerepet játszott az ügy felderítésében, abban, hogy más elkövetők a hatóság látókörébe kerüljenek. A felsorolt körülmények még végrehajtandó szabadságvesztés esetén is a büntetés fele részének letöltése utáni feltételes szabadságra bocsátás lehetővé tételét indokolják.

3. A Fellebbviteli Főügyészségnek a közügyektől eltiltás mellékbüntetés törvénysértő kiszabására vonatkozó álláspontjával egyetértett.

4. A 6 millió Ft összegű vagyonek Kobzást egy becslésen alapuló számítás eredményének, tehát hozzávetőleges bevételnek tekintette. Álláspontja szerint vagyonek Kobzást olyan megszerzett vagyonra lehet elrendelni, amelynek előnye, hasznát az elkövető jogellenesen élvez, amely valós vagyoneként értelmezhető. A bűncselekmény során keletkező bevétel nem vagyon, mivel annak van kiadási oldala is, így vagyonnövekményt kizárólag a bevétel és kiadás különbözete, 6 millió Ft helyett 1.200.000 forint képezheti. Hozzátette, hogy nézete szerint tárgyasult vagyont a cselekmény nem eredményezett, mivel védenca a továbbértékesítésből keletkezett hasznát elfogyasztotta. Vagyon felhalmozásként maximum a védencétől lefoglalt 100.000 Ft lenne figyelembe vehető. Mindezekre figyelemmel a vagyonek Kobzás elrendelését maximum 1.200.000 forint tekintetében tartotta indokoltnak. Kifejtette továbbá, hogy az ún. kétszeres értékelés tilalmába ütközne, amennyiben a beszerzési oldalon elköltött korábbi saját pénzt is elkobzás alá eső vagyonnövekményként vennék figyelembe.

A másodfokú bíróság az ügyész súlyosítást célzó fellebbezését nem, ellenben a II. rendű, és a III. rendű vádlott, illetve védők enyhítést kérelmező fellebbezését alaposnak találta.

A másodfokú bíróság mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy a bejelentett fellebbezések milyen körben teszik lehetővé az elsőfokú bíróság ítéletének, illetve azt megelőző eljárásának a felülbírálatát.

Az elsőfokú bíróság az ügyben előkészítő ülést tartott, amelyen mindhárom vádlott a vádirati tényállásban írtakkal egyezően beismerte a bűncselekmény elkövetését. Ezt követően az elsőfokú bíróság a Be. 504. § (2) bekezdésében szereplő feltételek fennállta miatt megalapozottan állapította meg, hogy terhelti beismerő vallomások elfogadhatóak, és azokat a Be. 504. § (3) bekezdése alapján végzésével elfogadta. Mivel az előkészítő ülésen nem merült fel a határozat meghozatalának akadályát jelentő körülmény, ezért az elsőfokú bíróság a Be. 504. § (5) bekezdésében írt

felszólalásokat követően a (6) bekezdésben írtak alapján ítéletet hirdetett. Az ügyészi indítványban a büntetéskiszabásra tett előterjesztés az első fokú bíróságot mindössze a felső határt érintően köti, az enyhébb büntetés kiszabásának azonban nincs akadálya, tehát a büntetéskiszabás – amint arra az I. rendű vádlott védője helyesen utalt – változatlanul a bíróság döntési szabadsága köréhez tartozik.

Az elsőfokú bírósági eljárásban tartott előkészítő ülésen a vádlottak tárgyalásról lemondó nyilatkozatának és beismerő vallomásának elfogadása meghatározta a fellebbezés okát, nevezetesen az ilyen esetben fellebbezésnek a Be. 583. § (3) bekezdésének a) pontja alapján kizárólag a kiszabott büntetés vagy az alkalmazott intézkedés neme és mértéke vagy tartama ellen van helye.

Ha pedig a fellebbezést kizárólag az 583. § (3) alapján jelentették be, a Be. 591. § (2) bekezdésének a) pontja alapján a másodfokú bíróság nem vizsgálja az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja.

A szóban forgó ügyben tehát a másodfokú felülbírálat korlátozott volt, az nem terjedhetett ki az elsőfokú ítélet megalapozottságának, a tényállás helyességének, hiánytalan voltának vizsgálatára, hiszen a másodfokú bíróság határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra kell hogy alapítsa. Ugyanígy nem vizsgálható felül a vádlottak bűnösségének kérdése, illetve a vádlottak terhére megállapított bűncselekmény minősítése. A másodfokú felülbírálat tehát kizárólag a büntetés kiszabásának a felülvizsgálatára korlátozódhat.

A nyilvános ülésen a Be. 599. § (2) bekezdésének b) pontjára figyelemmel a büntetés kiszabási körülményeket érintően a vádlottak nyilatkoztak személyi körülményeikről, azokban kizárólag az I. rendű vádlott estében történt annyi változás, hogy az I. rendű vádlott a Ma kiköltöztet nevű cégnél dolgozik, ahol a havi jövedelme 150-160.000 forint.

A kifejtettek miatt a másodfokú bíróság nem tudta akceptálni a III. rendű vádlott védőjének az elsőfokú ítélet tényállását kifogásoló, kritizáló érvelését. Így az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a III. rendű vádlott védője által felvetett körülményekkel, nevezetesen a III. rendű vádlott által egy év alatt értékesített 2400 g marihuána hatóanyag-tartalmának konkrét megjelölésével sem volt kiegészíthető, korrigálható. Ami pedig az értékesítés időtartamát illeti, ennek korrekciója sem volt elvégezhető, mivel az a védő által is elismerten védence egyik nyomozati vallomásán alapult, így a korrekcióra még a korlátozott felülbírálat hiányában sem lett volna indok.

A másodfokú bíróság nem értett egyet a III. rendű vádlott védőjének a védencénél lefoglalt, és az értékesített kábítószer tiszta hatóanyag-tartalmának megítélése körében hangoztatott álláspontjával sem. A következetes ítélkezési gyakorlat a kábítószer hatóanyag-tartalmát a csekély mennyiség felső határához, vagy a jelentős mennyiség alsó határához, illetve annak hatványozott mennyiségéhez, mértékéhez igazítva határozza meg, és nem a védő által bemutatott skálán, illetve mérőszámmal súlyozva.

Mivel az első fokú ítélettel szembeni fellebbezésnek kizárólag a kiszabott büntetés vagy az alkalmazott intézkedés neme, mértéke vagy tartama ellen van helye, így a korlátozott felülbírálat folytán a másodfokú bíróság vizsgálódási köre az alkalmazott szankcióra és egyéb intézkedésre korlátozódhatott.

Az elsőfokú bíróság hiánytalanul feltárta valamennyi vádlott terhére és javára szóló bűnösségi körülményt. Egyetértett a másodfokú bíróság azzal az elsőfokú állásponttal is, hogy az előkészítő ülésen történő beismerő vallomás különös nyomatékkaal értékelendő a vádlottak javára, hiszen a

vádlottaknak ez a magatartása hozzájárult a büntetőeljárás gyors, időszerű befejezéséhez mentesítve ezzel a hatóságokat az évekig tartó eljárástól, munkatehertől. Egyúttal ez a magatartás elősegíti a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok kiteljesedését is, hiszen a büntetésnek – időszerű alkalmazása esetén – hathatósabb visszatartó ereje van, mint az évekkel későbbi szankciónak.

Az egyebekben is helyesen feltárt bűnösségi körülmények alapján a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bírósággal abban a kérdésben, hogy az ügyészség vádiratában indítványozott büntetések valamennyi vádlott esetében eltúlzottak voltak. Az ítéletábra osztotta a törvényszék meglátását az enyhítő szakasz indokoltsága tárgyában az I. rendű, valamint a III. rendű vádlott esetében.

Az I. rendű vádlottal szemben kiszabott 3 év 10 hónap szabadságvesztés büntetés kellően tükrözi a cselekmény konkrét társadalomra veszélyességét, e büntetés arányban áll az I. rendű vádlott terhére rótt jelentős mennyiség alsó határát mindössze másfélszeresen meghaladó kábítószer mennyiségével. Egyetértett a másodfokú bíróság az I. rendű vádlott esetében a helyesen feltárt bűnösségi körülmények alapján az eggyel enyhébb büntetés-végrehajtási fokozat alkalmazásával is, ezért a szabadságvesztés, de a végrehajtási fokozat súlyosítását sem tartotta indokoltnak.

A II. rendű vádlottal szemben a terhére megállapított bűncselekmény büntetési tételkerete (2 évtől 8 évig terjedő), középértéke (5 év) jóval enyhébb volt, mint az I. rendű vádlotté. Így a másodfokú bíróság a tételkeret alsó határával megegyező tartamú szabadságvesztésnél súlyosabb szabadságvesztés büntetés alkalmazását nem tartotta indokoltnak a törvénnyel első alkalommal összeütközésbe kerülő, a cselekmény elkövetése óta életkörülményeit rendező, fiatal felnőtt elkövetővel szemben azt is figyelembe véve, hogy a terhére megállapítható kábítószer mennyisége nem kirívóan, hanem mindössze háromszorosán haladta meg a csekély mennyiség felső határát.

Az enyhítő körülmények nagyobb számára és súlyára figyelemmel a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a II. rendű vádlottal szemben a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok a kiszabott szabadságvesztés végrehajtása nélkül is elérhetőek, ezért börtönbüntetését a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdése alapján a próbaidőt leghosszabb mértékben meghatározva öt évre felfüggesztette. A II. rendű vádlottal szemben életkörülményeinek rendezettségére, jövedelemmel járó munkavégzésére tekintettel szükségtelennek ítélte a próbaidő alatt pártfogó felügyeletének elrendelését.

A III. rendű vádlott terhére megállapított bűncselekmény büntetési tételkerete (2 évtől 8 évig terjedő), középértéke (5 év) azonos volt a II. rendű vádlottéval. A III. rendű vádlottal szemben életkora, valamint a kábítószer-kereskedelem rövidebb időintervalluma tette indokoltá az enyhítő szakasz alkalmazását, mely érvekkel a másodfokú bíróság is egyetértett. Az enyhítő körülmények nagyobb számára, súlyára, valamint arra a körülményre is figyelemmel, hogy a III. rendű vádlott beismerő vallomása tette lehetővé a cselekmény társaival szemben történő felderítését a másodfokú bíróság esetében is elérhetőnek tartotta a Btk. 79. §-ában megfogalmazott büntetési célokat a büntetés végrehajtása nélkül. A kifejtettek miatt a vele szemben kiszabott börtönbüntetését a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdése alapján szintén a próbaidőt a leghosszabb mértékben (5 év) meghatározva felfüggesztette.

A szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére figyelemmel a II. és a III. rendű vádlott tekintetében a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés a büntetés végrehajtása elrendelésének esetére vonatkozik, és ugyancsak a felfüggesztés kedvezménye miatt mellőzni kellett a velük szemben az ügyészi indítványtól eltérően súlyos, ezért törvénysértő közügyektől eltiltást mint mellékbüntetést.

Az elsőfokú bíróság mindenben a Btk. előírásai, és az annak megfelelő bírói gyakorlat szerint rendelkezett a vádlottakkal szemben a vagyonekbevételekről, és annak mértéke is megfelelt az előbb említetteknek.

Az 1/2008. Büntető jogegységi határozat szerint már a korabeli Btk., az 1978. évi IV. törvény 77/B. § (1) bekezdés a) és d) pontjára figyelemmel is a kábítószerrel visszaélés bűncselekményének elkövetőjével szemben a kábítószer értékesítésével összefüggő vagyonekbevételekre vagyonekbevételekre kell elrendelni. A vagyonekbevételekre nem korlátozható az értékesítéssel elért nyereségre. Azt a bűncselekménnyel összefüggő teljes vagyonek el kell rendelni, függetlenül a kábítószer megszerzésére fordított vagyonek mértékétől, illetve attól, hogy a kábítószer értékesítése az elkövető számára nyereséges vagy veszteséges volt-e; a vagyonekbevételekre mértéke nem csökkenthető a kábítószer megszerzésével összefüggő kiadásokkal.

A jogegységi határozat VI. pontjában kifejtettek szerint a kábítószerrel visszaélés elkövetési magatartásai közül azoknál, amelyek a kábítószer értékesítése – így akár az ellenérték fejében történő átadás, akár az ugyancsak ellenérték fejében történő forgalomba hozatal, illetve kereskedelem – révén valósulnak meg, a Btk. 77. § (1) bekezdés a) pontján alapuló intézkedés jogalapját maga az értékesítés teremti meg; ez az a magatartás, amelyből az elvonandó vagyonek ered. Ezért az elkövetést megelőző vagyoni helyzet megítélésénél az értékesítést közvetlenül megelőző vagyoni állapotra kell figyelemmel lenni. Ekkor az elkövető vagyonekának már nem része az, amit korábban a kábítószer megszerzésére fordított. Emellett a Btk. 77/B. § (1) bekezdés d) pontja alapján vagyonekbevételekre kell elrendelni arra vagyonekra is, amit a bűncselekmény elkövetése céljából az ehhez szükséges (vagy ezt könnyítő) feltételek biztosítása végett szolgáltatott (vagy arra szántak).

Miután a kábítószer értékesítéséhez elengedhetetlenül szükséges annak megszerzése, a megszerzéssel összefüggő kiadás nem más, mint a bűncselekmény elkövetéséhez szükséges feltételek biztosítására szolgáltatott vagyonek, így az mindenképp elkobozandó. Ezen túlmenően a kábítószer megszerzése önmagában is bűncselekményt valósít meg, így a vagyonekbevételekre alkalmazása az arra fordított vagyonekra ez okból sem mellőzhető. Mindezekből következően a vagyonekbevételekre nem korlátozható az értékesítéssel elért nyereségre. Azt a bűncselekménnyel összefüggésben szerzett teljes vagyonek el kell rendelni függetlenül a kábítószer megszerzésére fordított vagyonek mértékétől, illetve attól, hogy a kábítószer értékesítése az elkövető számára nyereséges vagy veszteséges volt-e; vagyonekbevételekre mértéke nem csökkenthető a kábítószer megszerzésével összefüggő kiadásokkal.

A kifejtettek miatt a másodfokú bíróság nem értett egyet a III. rendű vádlott védőjének a vagyonekbevételekre alkalmazását sérelmező, az intézkedés mellőzését érintő érveivel, illetve az intézkedés mértékét érintő kifogásaival. Az első fokú bíróság által valamennyi vádlottal szemben elrendelt vagyonekbevételekre, és annak mértéke mindenben megfelelt az idézett jogegységi határozatban írtaknak, illetve az azt követő bírói gyakorlatnak.

Az elsőfokú bíróság az ítélet rendelkező részében nem rögzítette a vádlottaknak a Be. előírásai szerinti személyazonosság megállapításához szükséges valamennyi adatát. A Be. 561. § (2) bekezdésének b) pontja szerint az ügydöntő határozat rendelkező része tartalmazza a vádlott nevét és a 184. § (2) bekezdés a)-f) pontja szerinti személyes adatait. A 184. § (2) bekezdése szerint a személyazonosság megállapítása során a terheltnek nyilatkoznia kell a személyét azonosító és a vele való kapcsolattartást biztosító következő adatokról:

- a) neve, születési neve,
- b) születési helye és ideje,

- c) anyja neve,
- d) állampolgársága,
- e) személyi azonosító okmányának száma,
- f) lakcíme, értesítési címe, tényleges tartózkodási helye.

Az elsőfokú bíróság az ítélet rendelkező részében a felsorolt adatok közül a d) és e) pontbeli személyes adatokat nem rögzítette, ezért ezeket a másodfokú bíróság pótolta.

A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 31.B.878/2018/12. számú ítéletét a II. rendű és a III. rendű vádlott tekintetében a büntetés kiszabását érintő részében a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényszerű rendelkezéseit az I. rendű, a II. rendű és a III. rendű vádlott tekintetében a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Figyelemmel arra, hogy a másodfokú bíróság döntése nem ellentétes az elsőfokú bíróságéval, ezért a másodfokú bíróság ítélete ellen a Be. 615. § (1) bekezdése alapján nincs helye fellebbezésnek.

Budapest, 2019. év január hó 29. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.	. Halász Etelka s.k.	. Lőrinczy Attila István s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Törvényszék 2018. év szeptember hó 7. napján kihirdetett 31.B.878/2018/12. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.260/2018/10. számú ítélete folytán az I. rendű, a II. rendű, valamint a III. rendű vádlott vonatkozásában a 2019. év január hó 29. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. év január 29. napján

dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke